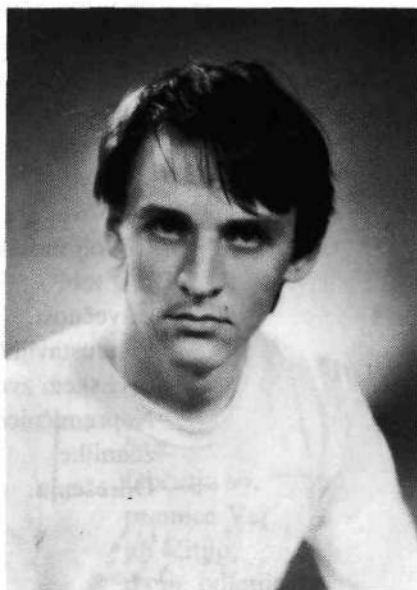

Razsvetljenost nemogočega

Rade
Krstić

- I Visoki veter
nedokončanega risa,
dvignjen v nedoživeta stremljenja
enakozvenečih besed,
iz roke v roko
se preliva
nešteto dno
nepojmljivega
zvrčanja v telo.
Da smo, je treba
uiti v nebo,
utišano od kapelj
neuresničenih
Senc.
- II Vrv, ki te drži,
smrtnik,
je načeta
od odgovorov.

Vztrajaj
in se ji bližaj,
da te ne preseneti
udarec od zadaj
z Vrati.
Zaprto živiš
in se odpiriš
v Boga
in Človeka.
Dovolj molka
je v tebi
za večnost,
ki neustavljivo
drvi skozi zvezde
Nepremičnice,
znanilke
Odrešenja.

III Sveto spoznanje,
da ljubezen zavrti
in odvrže nož.
O, jok vsega,
ki krvaviš
skozi otroško telo,
zadihaj skozi Dih
do dna duše
in izperi
resničnost
neizrečenega.
Čaka te magična beseda,
ki vse barve stisne
in jih osvobodi
lastnega
Imena.
Samo še to
je čez predpražnik
zadnjega stiha
prerokovano.
Tišina beži
skozi sanje

in se vrača
v Zavest
o Vsem.

IV Dvignite čelo,
iztrebljeni,
v nas se
premika
Svet.

Mi hodimo
k Vam
in Vas
učimo
Sna.

Občutja so,
premice Vaj
jih ščitijo,
da ne odletijo
in se v blišču
izgubijo.

Duh Časa
je v svetem,
nikoli izven
Središča
neba.

V Samo enkrat
odpri Oko
v tej Vesoljni
Glasbi,
v ta Glas
mehurjev,
ki se nikoli
ne razpočijo,
saj te isti
Svet Večne barve,
saj je Beseda
večja od
krika,

ki eno grlo
pripoji k drugemu.
O, poslušaj,
poslušaj,
poslušaj!
Vid tvojega pogleda
je že daleč
onstran.

VI Iz kitare
neponovljiv krik,
blisk vsemogočnega.
Še eno oko,
ki ni orosilo
veke.
Še ena usta,
ki niso pila
iz čaše.
Še en dih,
ki se ni ujel
v labirint
bobnenja.
Je koža,
ki je ne napne
nobena roka.
So samo glasovi
in med njimi
danonočno
odmiranje
Misli.

VII Skozi Žensko
razlit Meč.
Skozi Žensko
odprt Ogenj.
Leva stran
je desni
enaka.

Srci sta dve,
 duši sta dve,
 Vdih je Eden.
 Nato je krog,
 ki se stalno
 vrti in označuje
 Besedo in Molk.
 O, ljubezen,
 skozi smrt
 izrečena,
 vitica,
 ki rojevaš
 Zeleno luč
 vesoljstva.

VIII Papir pije misli,
 duša vrta v noč,
 sanje so na robu.
 Roka se dviga
 in spušča,
 da oznani,
 da izriše,
 da preda,
 da je.
 Nato odmeva
 iz vseh barv,
 iz vseh skritih misli,
 iz vseh besed in nebesed.
 Nato se upogne
 človeška želja
 in postane
 božanska.
 Smrt je tista,
 ki loči zrna od plev,
 dan od noči,
 ogenj od vetra.